

SAFE DISTANCE – RUNE PEITERSEN 2014

In mijn meest recente serie werken, met de titel *Safe Distance*, staan de beelden en de daarbijhorende gevoelens van machteloosheid én bewondering, van de steeds luider wordende protesten (Indignados, Occupy, Gezi Park etc.) tegen de heersende maatschappelijke structuren centraal.

De serie ontstond in de tweede helft van 2013 toen de demonstraties in Turkije rond de bezetting van Gezi Park een hoogtepunt bereikten. Naast de traditionele nieuws media (zowel on- als off-line) waren er op internet veel *livestreams* te zien van betogers die met mobiele telefoons of camera's direct en van binnenuit de demonstraties filmde. Op speciale websites kon je deze livestreams volgen, en bevond je je als het ware middenin de demonstraties, de voorbereidingen ervan en de nasleep. Doordat de gebeurtenissen in deze opnamen niet becommentarieerd werden door een reporter die alles duidt, was er ruimte voor twijfel en eigen invulling. Het was nooit helemaal duidelijk wat er precies gebeurde. Deze vaak nachtelijke *streams* waren slecht belicht, gepixeld en onscherp, en juist daardoor kregen ze een extra diepte en bijna schildersachtige schoonheid. De contrastrijke beelden refereerden aan het *clair-obscur* van Rembrandt of Caravaggio, en riepen voorstellingen uit klassieke schilderijen in herinnering, waaronder de brandende steden van Bosch, de eenzame figuren in de desolate landschappen van Friedrich, en de tot revolutie oproepende beelden van Goya en Delacroix.

Ik merkte dat de beelden en de gebeurtenissen me niet onberoerd lieten, integendeel, ik wilde er deel van uitmaken, meedoen en de roes van het gevecht meemaken. Maar ik zat op grote afstand anoniem mee te kijken, letterlijk over de schouders van iemand die ik nooit zou leren kennen. Iemand die met gevaar voor eigen leven deze beelden aan een groot publiek probeerde te brengen, in de hoop dat de 'de wereld' wakker wordt.

Met wisselende gevoelens van bewondering, machteloosheid, nieuwsgierigheid, lafheid, ongehoorzaamheid, schaamte, en strijd lust begon ik screenshots te maken van momenten uit deze livestreams en die te bewerken. Ik probeerde daarbij één moment of één scene uit te lichten en te versterken. Ik gaf die stills een zwart kader, dat de focus scherpt en het gevoel van afstand – en de tunnelvisie – onderstreept. Mijn prints zijn een mengeling geworden van fotografisch materiaal, grafische- en schilderachtige ingrepen. Sommigen zijn verhalend, andere juist abstract. Het zijn pogingen om zowel de oorspronkelijke beelden te duiden, alsook om de positie van de toeschouwer te bevragen: wat is mijn rol in de gebeurtenissen die ik zo gretig bekijk vanaf een veilige afstand?